

LARRY CORREIA

FANTOM Print
2018

Copyright © 2017 by Larry Correia
Cover © Petr Willert
Translation © Jakub Mařík

ISBN 978-80-7594-020-9

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
[@fantom.print](https://www.instagram.com/fantom.print)

PROLOG

Před třiceti lety Auhangamea Pitt provedl invazi do Sovětského svazu. Nebyla to jeho první návštěva, a přestože skončil s prostřeleným mozkiem, nebyla ani jeho poslední.

Jeho tým vyslala bezejmenná agentura a do cíle je pod arktickým ledem dopravila ponorka. Všichni byli profesionálové vybraní z různých elitních jednotek a tohle přidělení pro ně bylo dočasné. Pitt byl starší poddůstojník, ale když si vás vypůjčila Speciální taktická jednotka Jednorožec, už jste žádnou hodnotu neměli. V průběhu operace byli všichni „pan“ a přidělené falešné jméno.

Auhangameu Pitta si však STFU vypůjčila tolikrát, že mu veteráni říkali Ničitel. Během let si vypěstoval jistou reputaci. Úkoly plnil pěkně v tichosti a dalo se mu věřit, že o nich nebude mluvit. Existovala spousta lidí, kteří měli v tajných operacích stejně dobré výsledky, ale mnoho z nich mělo časem nutkání klást otázky, třeba jak na ně mohl ten šupinatý chlap chrlit oheň. Ničitel se neptal. Ráno se vrátil do práce, kde se připravoval na boj s obyčejnými komunisty, a na Jednorožce nemyslel, dokud zase nepotřebovali obyčejného lidského vojáka, aby hlídal jednoho z jejich speciálních agentů.

Neměli žádné doklady, na oblečení nebyly nášivky a vyzbrojení byli samopaly vyrobenými bez sériových čísel. Byli *čistí*. Pokud je zajmou, jejich existence bude popřena a zbytek svých mizerných životů stráví na výslechu KGB. Nebude žádný mezinárodní incident, jen mělký hrob... pokud budou mít štěstí.

Mise byla v porovnání s jinými prostá. Někdo z STFU pozoroval tajné armádní zařízení na ostrově. Tým měl na člunu doplout na ostrov, proniknout do vnitrozemí a vyzvednout ho. Neřekli jim, proč tam je a proč je tak důležitý, že kvůli jeho vyzvednutí riskovali útočnou ponorku a plavbu Barentsovým mořem. Upřímně řečeno, Ničitel to ani vědět nechtěl. Když došlo na speciální jednotku, z kladení příliš mnoha otázek nikdy nic dobrého nevzešlo. U Jednorožce už viděl pár hodně divných věcí, na které vzpomínal jen velmi nerad.

Tým si na ponorce vyslechl stručný briefing a dostal souřadnice vyzvednutí a kódové fráze, podle kterých poznají toho správného člověka. Ničitel tehdy porušil své osobní pravidlo o nekladení otázek, protože potřeboval vědět, že tento agent není příliš speciální. Ne že by mu to vadilo, ale pokud bude agent zase dvěstěpadesátikilová obluda s býčí hlavou, tak se jim ten člun potopí. Jeho rohy by navíc mohly propíchnout gumu.

Byl však ujistěn, že tento agent bude *během trvání mise* vypadat a chovat se jako obyčejný člověk. Ať už to mělo znamenat cokoliv.

Ukázalo se, že na ničem z toho nakonec stejně nezáleželo, protože napochodovali přímo do pastí.

Po dvou minutách beznadějného boje proti přesile zasáhla Auhangameu Pitta do zátylku kulka z pušky. Střela 7.62x54R byla vypálená z Dragunova ze vzdálenosti přibližně dvou set metrů, ale i tak měla dost ničivé síly, aby snadno roztříštila kost. Směsice krve a mozkové hmoty z lebky vystříkla tři metry daleko. Měl přerušenu páteř a prodloužená mícha – část mozku, která regulovala mimovolní procesy jako dýchání a srdeční tep – byla na kaši.

Běžel. Byl pohybujícím se cílem v mizerném světle. Bud' měl vážně velkou smůlu, nebo byl ruský odstřelovač ztraceně dobrý. V každém případě na tom už nezáleželo, protože prodloužená mícha byla ten nejlepší cíl v lidském těle. Trefit ji kulkou bylo jako stisknout smrtící tlačítko. Auhangamea Pitt během let podobně zasáhl několi-krát a věděl, že to znamená okamžitou smrt.

Když se však zhroutil přes okraj ledového útesu, světlo stále svítilo. Pád z dvaceti metrů bude bohatě stačit, aby si zlámal většinu kostí v těle. Když padal, blesklo mu hlavou, že má dvojnásobnou smůlu, ale dvakrát jste umřít stejně nemohli. Na kameny narazil jako odpadkový pytel plný rajské omáčky.

Jak tam tak polámaný Auhangamea Pitt ležel v kaluži vlastní krve a stále vnímal své okolí, jeho první myšlenka byla *no, tak to je vážně v prdeli*.

Chvíli tam ležel a bezmocně poslouchal, jak umírá zbytek jeho týmu. Když střelba ustala, Rusové došli k okraji útesu a posvítili si na něj baterkou. Bylo jim jasné, že je po něm, se slézáním se neobtě-

žovali. Když mu přestali svítit do očí, mohl si prohlížet polární záři. Aurora borealis byla překrásná. Tohle nebylo nejhorší místo na smrt. Párkrát už měl namále na mnohem horších místech, jako třeba páchnoucí džungle a uličky měst třetího světa, a proto se díval na světýlka, čekal na smrt a byl víc fascinovaný než vyděšený.

Byl válečník a válečníci umírají ve válce. Nebyl důvod kvůli tomu fňukat. Nebo možná kulka z hlavy vystřelila tu část mozku, která měla na starost strach? Teď buď přijde něco dalšího, nebo nebude vůbec nic. Věděl jen, že by to mělo přijít každou chvíli.

Bytost, která se nad ním objevila, byla stvořená ze světla. Nejprve si myslel, že jeho mozku konečně došel kyslík a že tohle je ta záležitost se světlem na konci tunelu z vyprávění lidí, kteří prodělali klinickou smrt. Vždycky to považoval za blbost. Tohle ale nebyl tunel, to světlo šlo směrem k němu. Byl to muž ze světla, a proto Ničitel logicky předpokládal, že půjde o anděla. S ohledem na život, který vedl, ho trochu překvapilo, že si pro něj nepřišel ďábel. Na druhou stranu většina lidí, které odprásknul, si o to koledovala.

Jsi lapen mezi světem živých a světem mrtvých, řekla svítící skvrna. Přivedl tě k nám osud, neboť tvá pokrevní linie bude klíčem. Pozdržíme tvou smrt, dokud cyklus nebude dokončen. Ty na oplátku připravíš Zabijáka bohů na poslední střet mezi dobrem a zlem.

Ničiteli to znělo jako hippisácké kecy, ale nebyl zrovna v pozici, aby se mohl hádat. Obklopily ho další bytosti. Bylo to jako svítící andělská plážová párty.

Pak se světlo dotklo jeho hlavy a vyplnilo zranění po kulce sny.

Viděl toho příliš mnoho a příliš rychle. Nebyly to záblesky budoucnosti, spíš takové shrnutí mise a názorná ukázka následků, pokud selže. Bude mít syna. Ten syn svou smrtí zachrání svět, nebo zemře při marném pokusu o jeho záchranu. Bude to všechno, nebo nic. Ukázali mu znamení, která budou předzvěstí konce, a pak krátce zahlédli i ten konec.

Malé nakouknutí do budoucnosti mu potvrdilo, že část jeho mozku zodpovědná za zpracování strachu je v pořádku. To, co uviděl, ho přílišně vyděsilo.

Přichází válka. Démon pod horou povstane. Vývolený do té doby nesmí poznat pravdu. Jakmile bude pravda vyjevena, nebudeme již

moci odhánět smrt a smrt nikdy nepustí, co jí náleží. Vyvolený musí pravdu odhalit sám. Ty ho připravíš, aby přežil zkoušku ohněm, ale nesmíš za něj svést jedinou jeho bitvu. Uděláš to?

Co čekali, že udělá, když měl roztržštěnou páteř a zhroutčené plíce? Přikývne? *Jasně.* Doufal, že světla zprávu dostanou. *Rozumím.*

Můžeme jen doufat, že ano. Je to příšerné brémě, že musíš poslat vlastního syna na smrt, aby ostatní mohli žít.

„A pak jsem se probral pokrytej krví, ale jinak úplně v pořádku. Vrátil jsem se ke člunu, zavolal jsem si odvoz a odjel jsem domů. Před misí jsem se dřív naparoval, že se ještě nenarodil bezbožnej komouš, co by dokázal sejmut Auhangameu Pitta. Ukázalo se, že jeden už tu je, ale i tak tomu hajzlovi trvalo pár desítek let, než to konečně dotáhne do konce. A to je všechno, chlapci.“ Táta si povzdechl a opřel se v křesle. „Tak jsme do toho spadli. Teď už to víte.“

Můj otec, můj bratr Mosh a já jsme seděli kolem tátova kuchyňského stolu. Jeho vyprávění jsme poslouchali hodinu. Já ten příběh vstřebával lépe než brácha – ten se tvářil nevěřicně a vyplašeně – ale já přeci jen viděl mnohem víc nadpřirozena než on.

„A to je všechno?“ zopakoval Mosh. „Do hajzlu, tati, právě jsi nám tu vyprávěl o návratu z mrtvejš, válce andělů s horským démonem a proctví o apokalypse!“

Táta pokrčil rameny. „Pochybuj, že by si mě vybrali kvůli výřečnosti.“

Mosh jen seděl s pusou dokořán a snažil se srovnat s tím, co právě slyšel. „Dobře... tohle je vážně *metal*.“ Pak Mosh položil otázku, na kterou jsem já neměl odvahu. „Příběh je venku. To teď vážně zaklepeš bačkorama?“

„Možná... vím já?“

„To nemáš strach?“ zeptal se Mosh.

Ten starej drsnej parchant se fakt zasmál. „Spíš se mi uleví. To tajemství jsem v sobě nosil strašně dlouho. Měl jsem z toho noční můry dýl, než jste vy naživu. Zahlídnul jsem, jak svět umírá, protože já jsem to zvorál. Asi jsem podle nich potřeboval pobídnutí, abych se na svůj úkol nevykašlal. Koukněte, mě umírání neděsí. Už jsem několik let v penzi a ta k tomu nemá daleko. A neopovažujte se mámě opako-

vat, co jsem právě řekl.“ Táta se otočil a podíval se mi přímo do očí. „Spíš bych se měl ptát, jestli ho máš ty.“

„Jestli mám strach?“ zeptal jsem se.

„Přesně.“ Už mu došlo, že já jsem ten syn, na kterého to všechno spadne. Pokud údajní andělé říkali pravdu, tak při záchraně světa zemřu já. „Ty se bojíš?“

„Byl bych blbej, kdyby ne.“

„Dobrá odpověď. Teď je to na tobě. Já udělal, co šlo. Bylo to dokonalý? Sakra ne. Když se ale na vás dva podívám a vidím, co z vás vyrostlo, tak můžu doufat, že to dopadne dobře. Nevěděl jsem přesně, co vás čeká, a nechtěl jsem z vás vychovat zabijáky. To by bylo snadný. Já se snažil vychovat *dobry chlapy*. Owene, jak jsem slyšel, už jsi zažil pěkný svinstvo. Na to, co přijde, budeš připravenej. Nezapomínej, že máš schopnosti, výcvik a sakra dobrej tým, co tě podrží. Jseš dost tvrdohlavej, abys nikdy necouvnuv, ale zkus v sobě najít trochu pokory, aby ses mohl poučit ze svejch malérů.“ Pak se podíval na Moshe a zamračil se. „Davide... no, ty se ještě musíš hodně učit.“

Kdyby to řekl starému Moshovi, došlo by na protesty a skončilo by to hádkou s chlapem, pro kterého nikdy nebyl dost dobrý. Bráška by se možná na pár let ztratil a stal se rockovou hvězdou, jen aby ho našel. Můj bratr však před pár dny viděl kasino vcucnuté do jiné dimenze, tak to pro jednu dokázal přijmout. „Jo, to je fakt.“

„Co bude dál?“

„Oni my žádněj přesnej rozvrh nedali. Jsou tu znamení. Pár už se jich ukázalo.“ Táta začal počítat na prstech. „Rozbitej čas. Objevuje se démonickéj symbol. Blíží se další zlý věci a ty je napraviš. Je čas, abys boj přenesl ty k němu.“

„Mám vyhlížet něco určitýho?“

„Mám takovej neurčitej strach a podezření, že je ve hře ještě spousta dalších špatnejch věcí, ale je to rozmazaný od doby, co démon začal značkovat. Osud není zrovna nejčitelnější. Cítím v kostech, že ještě není úplně jistý, co bude následovat, ale ten parchant je tak zlej, že možný je úplně všechno. Schová se ti přímo na očích. Bude tě chtít podfouknout. Použije proti tobě cokoliv. Zbytek zjistíš za pochodu. Dá si ještě někdo pivo?“

Táta vstal a zamířil k lednici.

„Ne, díky, tati.“ Mosh se upíjel k smrti od doby, co mu Církev uřízla prsty, ale po útěku z Las Vegas vystřízlivěl a snad si začal dávat život do pořádku. Musel jsem si připomínat, že já mám v apokalypsách pořádný náskok a chudák brácha toho ještě musel hodně dohánět.

Táta otevřel ledničku, chvíli se díval na její obsah a pak se zhroutil.

KAPITOLA 1

O týden později

Nesl jsem do spalovny kýbl plný urvaných končetin. Říkejte si o agentu Franksovi, co chcete, ale když navštíví velitelství Lovců monster, nikdy se s ním nenudíte.

Byla to rušná noc. Tělocvična byla v troskách. Když jsem obsah kýble sypal do ohně, orkyně Gretchen ještě sbírala krvavé ručníky a Milo kropil podlahu hadicí. Rudá krev se mísila se světélkující modří legendárního Elixíru života a obojí odtékalo do odpadu.

„A právě kvůli tomuhle si musíme najmout dalšího uklízeče,“ postěžoval si Milo.

Tady jsme dávali dohromady agenta Frankse. Skutečný bordel byl na místě, kde se Earl Harbinger a agent Franks rozhodli přehrát nejlepší scény z filmu *Frankenstein a Vlkodlak*. V mém domě. Byla to epická bitva, kterou jsem musel přerušit tím, že jsem nákladákem prorazil stěnu a oba jsem je přejel. Má žena – má milovaná Julie Shackelfordová – šla zkontrolovat škody, které dvojice zápasníků způsobila v jejím milovaném rodovém panství. Do rekonstrukce starého domu se zapojila osobně. Byl jsem rád, že odešla, ještě když se Milo a Gretchen snažili Frankse zachránit, protože jinak by mu mohla vpálit kulku přímo do toho jeho velkého samolibého obličejce hned, jak by se probral. A z Earla taky neměla zrovna radost.

Trip Jones prostudoval tajný recept, který měl Franks u sebe, a uvařil plnou vanu Elixíru života, který Gretchen použila, aby Frankse vrátila zpátky mezi živé. Hned jak jsme Frankse znovu poskládali z náhradních dílů, dorazil tajemný cizinec, ale Earl řekl, že je z tajného řádu katolických válečných mnichů a že ti jsou v *pohodě*. Náš nezvaný host si pak půjčil relikvii na sledování démonů, která se nám povalovala ve skladu, a odešel dělat věci, které mystičtí svatí válečníci obvykle dělají.

Jak jsem říkal, s Franksem se nikdy nenudíte.

Ne že by obyčejní Lovci monster jen vysedávali na zadku. Pořád jsem chodil o berlích kvůli boji s drakem z nočních můr v Las Vegas. Byl to pekelný měsíc.

„Říkal jsi, že Franks nám za ten starej rozbitej démonickéj sledovač dá pár informací.“ Milo vzhlédl od omývání chirurgického stolu z nerez oceli a všiml si, že čtu. „Tak cos dostal? Posloužil si mýma nejlepšíma mrtvolama, tak doufám, že to za to stálo.“

Když jsme skončili se zachraňováním Frankse a poslali ho zpátky do světa, mohli jsme se věnovat důležitějším věcem. Zabouchl jsem dvířka spalovny a vytáhl jsem z kapsy kus papíru. Franksovým překvapivě drobným rukopisem na něm byla napsaná adresa.

„Tvrdil, že tam je ‚multidimenzionální výzkumný zařízení‘, který spolupracuje s ÚPKM.“

„Multi... to jako že zkoumá další dimenze, nebo že se najednou nachází ve víc dimenzích?“

To byla správná otázka. V naší práci mohlo dojít na obojí. „No, adresa je v Albuquerque, tak předpokládám to zkoumání. Víš, jak jsou v ÚPKM přecitlivělý, když dojde na portály.“

„V tomhle případě federálům opatrnost vyčítat nemůžu.“ Milo byl náš firemní šílený vědec, ale s černou magií si nechtěl zahrávat ani on. „A co s tím máme dělat? Vyrazit si tam na výlet?“

„Údajně by nám tam mohli říct, co se stalo s Lovci, kteří zůstali v Posledním drakovi.“

„Noo... tak to je dobrej obchod.“ Z pohřešovaných Lovců dva patřili k LM. Když se k tomu přidali další společnosti, pořád chyběl víc jak tucet těl.

„To se ještě uvidí. Franks je parchant, ale svym způsobem čestnej. Když tvrdí, že je něco možný, tak to tak je. Však já už zjistím, co na té adrese je.“ Začal jsem se belhat ke dveřím. Jedno předloktí jsem měl v sádře a jednu nohu ve velké plastové dlaze, ale berle jsem nechal opřené o zeď. Gretchen pod maskou zabručela. Poslední týden do mě lila odporné orkské léčivé lektvary, aby mi kosti srostly rychleji, ale varovala mě, ať se nepřetěžuji. Tušil jsem, že dodržet to nebude jednoduché. „Jo, já vím, doktorko. Budu se snažit.“

Gretchen nesouhlasně mlaskla a vrátila se ke sbírání vnitřnosti.

* * *

Nedávno jsem musel učinit těžké rozhodnutí. Buď jsem mohl odletět vrtulníkem, pronásledovat monstrem a pár dobrých Lovců nechat na pospas jisté smrti, nebo jsem se mohl zdržet kvůli jejich evakuaci a riskovat, že možná zemřeme všichni. Nebylo to snadné rozhodnutí, ale rozhodl jsem se správně. Obětoval jsem několik lidí, abych jich zachránil mnohem víc. Vyšlo to a zpátky se vrátily stovky Lovců.

Ale i tak mě to strašilo ve snech.

Všichni předpokládali, že VanZant a Lococo jsou po smrti. Lovci, kteří se shromáždili na první výroční Mezinárodní konferenci profesionálních Lovců monster, byli ti nejhouževnatější, nejdrsnější a nejzkušenější zabijáci příšer, kteří se kdy sešli na jednom místě, ale když to Posledního draka vcuclo do říše nočních můr, spousta z nich to nepřežila a zbytek vyvázl jen o vlasek. Uvázli jsme tam jen na pár *hodin*. Jak by proboha mohla hrstka Lovců přežít v zemi plné mlhy, která zhmotňuje vaše nejhorší noční můry, skoro dva *týdny*?

I kdyby nějakým zázrakem zůstali naživu, byli mimo náš dosah. Portály na druhou stranu otevírali nekromanti a šílení rádoby kouzelníci. Nikdy to nedopadlo dobře. I kdyby naši lidé nějak přežili, nemohli jsme jim pomoci, čímž by to bylo ještě horší.

Na logice však nezáleželo. Byli to moji lidé, a proto jsem to potřeboval vědět.

Původně jsem chtěl adresu prověřit osobně, ale bez zdravé dávky paranoie to jako Lovec monster daleko nedotáhnete. Informaci jsem dostal od nejhledanějšího uprchlíka na světě. A pronásledoval ho Stricken, který byl něco jako superšpión se stájí plnou obludných zabijáků, s naší agenturou několikrát vydrbal a záda mu při tom kryla americká vláda. Poslední věc, o kterou bych stál, bylo přitáhnout Strickenovu zlomyslnou pozornost. V Las Vegas můj život pravděpodobně ušetřil jen pro zábavu.

Moje znalosti počítačů končily u excelových tabulek, ale ve sklepech pod hlavní budovou velitelství LM se skrývalo naše IT oddělení. Protože ho tvořil jen jeden internetový troll, nešlo tak úplně o oddělení, ale pokud ho zrovna nerozptylovalo šikánování a otravování náhodných cizinců na Facebooku, Melvin odváděl sakra dobrou práci.

Jeho sekce byla nepřístupná jak pro nováčky, tak pro každého,

koho by mohlo rozhodit zjištění, že zaměstnáváme třímetrové monstrum, které se nám stará o síť. Zabušil jsem mu na dveře berlou. Byly skoro čtyři ráno, ale měl jsem dojem, že Melvin nespí nikdy. Spánek by ho okrádal o jeho čas na hraní *Call of Duty*.

„Hej, trolle! Něco od tebe potřebuju.“

„Běž pryč!“ zakřičel přes dveře Melvin. Slyšel jsem i výstřely a exploze. „Melvin rozjel epickej kill streak! *Epickej!*“

Když s ním Trip uzavřel dohodu, hodně rychle jsme zjistili, že k trollovi nemůžete přistupovat jako k normálnímu zaměstnanci. S internetovým trollem není rozumná domluva. Museli jste mu ukázat, kdo je tady pánem. Znovu jsem zabušil na dveře. „Poslouchej, ty hromado zahradních hadic s cenovkou z Fonasilu, zvedni ten svůj línej zadek a otevři!“

„Trhni si, účtárno. Prober to s Melvinovým šéfem.“

„Dobře. Zavolám sem Holly.“

Původně byl Melvinovým šéfem Trip, protože to on Melvinovi – pod tlakem okolností – nabídl práci, ale Trip byl příliš měkký. Na druhou stranu Holly Melvina k smrti děsila. Videohra okamžitě ztichla. O dvě vteřiny později se otevřely dveře. Tyčila se nade mnou odporná zelená příšera. Polámané zuby pokrývalo tolik starého cukru, že na nich začal růst mech. Oči mu nervózně pomrkávaly, následek pár tuctů vypitých Red Bullů.

„Jak vám dnes může Melvin posloužit, pane Lovec monster?“ Troll ustoupil stranou, abych mohl projít.

„Průzkum.“

Když jsme Melvina najímali, naše „síť“ byla jedna bedna pod Dorkasiným stolem a tady bývalo skladiště. Teď byla místnost plná serverů a blikajících světel. Jeho stůl byly staré dveře podepřené tvárnici, ale trůnilo na nich šest monitorů. Za jeho hardware jsme utratili majlant, ale když zrovna nebyl úplně k ničemu, dokázal být Melvin docela šikovný. Finančně se nám to vyplácelo, protože Melvinovi jsme platili jen sladkostmi a internetovým připojením.

„Smrdí to tady jako troll.“

„To je vůně výjimečnosti,“ zasípal. „Melvin by ji měl stáčet a prodávat Axe jako deodorant. Vydělal by *miliony*.“

„Soustřed' se, Melvine. Mám pro tebe adresu. Chci o ní vě-

děť všechno. Co tam je, komu to patří, kdo tam dělá, co tam dělají a všechny existující přístupové cesty.“

„Rozbil se ti Google, scrube? Tohle uráží Melvinovy elitní schopnosti.“

„Ta těžká část je, že na sebe nesmíš upozornit. Nikdo nesmí vědět, že nás to místo zajímá.“

„Kdo by nás mohl sledovat? NSA? CIA?“

„Speciální taktická jednotka Jednorozec.“

„Aha...“ Troll dlouze zasyčel. Hádám, že to znamenalo strach. *Dobře.* „Melvin Jednorozce nemá rád.“

„Ty nemá rád nikdo a z dobrého důvodu.“ Stricken unesl Earlovu přítelkyni, v Las Vegas si z nás udělal pěšáky, a pokud nám dnes večer Franks říkal pravdu, dokonce nechal zabít agenta Myerse. Stále jsem nevěděl, jak se mám ohledně toho cítit. „Tak se nenech chytit.“

O pár hodin později jsem se vyzbrojený novými informacemi vrátil do přízemí. Slunce zatím nevyšlo, ale kolem Dorkasina stolu už okounělo pár Lovců. Někdo uvařil konvici kafe. Všichni byli příliš rozrušení z nočních událostí a jejich možných následků, aby dokázali jít spát. Byl tam i Trip s Holly. Můj bratr taky.

„Ahoj, kde jsi byl? Myslel jsem, že budeš pomáhat Julii. Tvůj dům je jak po demolicí.“ Mosh mi podal hrnek kafe, ale já ho odstrčil stranou a zamířil jsem k pamětní stěně.

Každý Lovec, který od založení Lovců monster s.r.o. zahynul nebo zmizel během akce, měl na té stěně své místo. Když jsem začínal, stříbrných plaket už tam byla spousta, a my jsme jich od té doby přidali až příliš mnoho.

„O co jde, Zede?“ zeptala se Holly.

Nejnovější a nejlesklejší plakety byly z Las Vegas. Na ztráty jsme byli tak zvyklí, že jsme je dokázali sehnat hodně rychle. Našel jsem dvě, které jsem hledal. *John VanZant. Jason Lococo.* Všichni mě zvědavě sledovali, když jsem je sejmul ze stěny.

„Ještě ne.“

A pak jsem se odbelhal pryč. Musel jsem stihnout letadlo.

O hodinu později jsem seděl na lavičce na regionálním letišti v Montgomery. Najal jsem si soukromý tryskáč a čekal jsem na pilota. LM měli k dispozici vlastní nákladní letadlo, ale protože šlo o výstřel do tmy, nechtěl jsem využívat zdrojů společnosti. Všechno šlo z mojí kapsy. Podle informací, které jsem od Melvina dostal, mě buď Franks tahal za nohu, nebo šlo o zatraceně chytré ukryté zařízení. Prostě to nevypadalo jako místo, kam byste schovali tajnou paranormální výzkumnou základnu. I tak jsem vzal cestovní tašku, poslal Julii textovku, že si někam musím rychle zaletět, a vyrazil jsem přímo na malé letiště v Montgomery.

Zatímco jsem zabíjel čas, kontroloval jsem emaily. Dostal jsem další od mámy kvůli tátovi. Nevypadalo to s ním dobře. Odložil jsem mobil. Byly to jen citované nálezy z lékařských zpráv. Teď jsem se na to dívat nemohl. Sakra, jak já byl unavený.

„Špatný zprávy?“

Překvapeně jsem vzhlédl. Stála tam Julie, na nose brýle a přes rameno velký zelený batoh. Už se umyla – i když pod jedním uchem jí zůstala troška zaschlé krve – a byla překrásná jako vždy. Dlouhé hnědé vlasy měla pro jednu staženou do ohonu a já tak viděl černou linku na jejím krku. To znamenalo, že musí být stejně unavená jako já, protože Ochráncovo zranění se obvykle snažila skrývat.

Přihlouple jsem zamrkal. „Co tady děláš?“

„Očividně někam letím.“ Má manželka se na mě unaveně usmála. „Dostala jsem tvoji textovku.“ Upustila batoh na zem a svalila se vedle mě na lavičku. „Byla tajemná.“

Čekárna byla v tuhle hodinu prakticky opuštěná. Nikdo nebyl dost blízko, aby nás slyšel. „Napadlo mě, že Stricken by si mohl myslet, že se nás veřejnej nepřítel číslo jedna pokusí kontaktovat, a napíchnul nám telefony.“

„To je pravděpodobný. Ať už jsi četl cokoliv, podle toho, jak se tváříš, to nemohlo být dobrý. Tvůj táta?“

„Jo. Nelepší se to.“ Jeho stav se od rozhovoru se mnou a Moshem postupně zhoršoval. Jeho propůjčený čas vypršel, svůj účel splnil. Minimálně tahle příšerná mizerná část proroctví se ukázala být pravdivou. „Nevím, co mám dělat.“

Julie mě chytila za ruku. „Je mi to líto.“

„Co tady děláš?“ zeptal jsem se, abych změnil téma.

„Kdybych ještě chvíli seděla a dívala se na to, co zbylo z našeho domu, tak by mi asi hráblo, a proto jsem se radši rozhodla udělat něco užitečného. Ten starej dům už byl z poloviny opravenej. Zatracenej Earl.“

„Kde vlastně je?“

„Sleduje Frankse, jestli ho nepřivede k Heather.“

To bylo troufalé a znělo to přesně jako Earl. „Měli bychom mu pomoci.“

„Nabídla jsem mu to. Earl zdůraznil, že nesmíme. Uzavřel dohodu, že se do toho LM nebudou plíst.“

„Když říkáš.“ Doufal jsem, že můj šéf ví, co dělá.

„Chtěl pomstít svoji životní lásku, tak mu odpustím, že mu přeskočilo a zdemoloval dům, ale zaplatí opravy. Všechny opravy. Franksova krev je úplně všude. Na tenhle bordel si někoho najmu, a než na to dojde, můžu jet s tebou.“

„Ale ty –“

„Jsem několik měsíců těhotná, ale to ze mě nedělá porcelánovou panenku. Pocházím z dlouhý řady drsnejch jižanskejch matek, který vytlačí dítě, vezmou pušku a vrátí se do práce, tak mě nezkoušej rozmazlovat. To ty by ses měl šetřit, ne já.“

„Dobře.“ Tenhle hovor už jsme vedli. Nakonec se mi ji povedlo přesvědčit, aby se kvůli bezpečí dítěte přestala aktivně zapojovat do lovení monster. „Tohle by nemělo bejt nebezpečný.“

„Upřímně si myslím, že dokud si dokážu zapnout zbroj, mohla bych dělat odstřelovačskou zálohu.“

„Něco si slíbila,“ připomněl jsem jí. A jak jinak, pár minut po tom slibu si to v našem obýváku rozdali Frankenstein s vlkodlakem.

„Jen si z tebe utahuju. Chápej, pořád si na to zvykám. Ještě jsem úplně nepřijala, že ze mě bude máma. Nečekala jsem to. Mít rodinu? Se všemi těmi šílenostmi, co už v životě máme?“

Největší starosti jí dělala Ochráncova kletba. Stále jsme netušili, jak na ni působí, natož jak bude působit na dítě. „Tvoje rodina jsou Lovci monster a ty si vedeš skvěle.“

„Pokud my dva nedopadneme jako moji rodiče.“

„K tomu nedojde.“ Já byl Vyvolený a ona Ochránce, takže se

z nás upíři stát nemohli, ale věděl jsem, že mluví *obecně*. Existovala spousta způsobů, jak dopadnout špatně, které by nezahrnovaly proměnu v nemrtvé.

Tentokrát změnila téma Julie. Protože já nechtěl myslet na svého tátu a ona nechtěla mluvit o nastávajícím mateřství, brzy se asi budeme muset bavit jen o počasí. „Melvin mi řekl, co hledáš. Jenom doufám, že tě to nezklame.“

„Jako realista vím, že jsou pryč. Ale Lococo měl dceru. Bylo by dobrý mít možnost jí říct, co se s jejím tátou skutečně stalo.“

„Já VanZanta znala celý roky. Byl jeden z našich nejlepších. Dlužíme jim to. Ale je hodně nejistý, jestli tihle lidi budou něco vědět. Tahle cesta možná skončí škemráním u profesorů nebo dohadováním s vládníma zaměstnancema. A vyjednávání je moje práce. Tvoje diplomatická historie není zrovna bez poskvrny.“

Julie se starala o kontrakty LM a dokázala okouzlit a přemluvit skoro kohokoliv. Mojí silnou stránkou byly tabulky. „Diplomaticky řečeno.“

„Přesně tak.“ Položila mi hlavu na rameno a přimáčkla se ke mně. „Kvůli tomu pitomci Franksovi jsem dneska vůbec nespala. Vzbud' mě, až bude čas odkolébat se do letadla.“

„To určitě. Vždyť na tobě ani není vidět, že jsi těhotná. A za pár měsíců budeš mít tu nejvíc sexy chůzi na světě.“

„To se sakra vsad'.“

Byl jsem rád, že ji tu mám.

Julie zazvonila na zvonek.

Podle toho, jak o tom místu mluvil Franks, jsem čekal něco okázalého. Brutalistickou betonovou budovu, která by mohla sloužit jako bunkr, nebo něco high-tech se spoustou černého skla. Multidimenzionální výzkumné zařízení znělo působivě.

Nečekal jsem domek na předměstí Albuquerque v Novém Mexiku. Ten dům ani nebyl velký. Podle Melvina šlo o dvě stě padesát metrů čtverečních cihel, omítky a ubohosti. Vlastnila ho realitní společnost, která patrně byla nastrčenou korporací ÚPKM, a vlastnila ho několik let. Absolutně nic nenaznačovalo, že by pod ním byla síť tajných tunelů skrývajících urychlovač částic, hvězdnou bránu nebo něco podob-

ného. Byl to ten typ ulice, kde parkují minivany. Místo trávníků byly před domy písek, štěrka a kaktusy. Na druhé straně ulice a o dva domy dál malá holka vnucovala lidem skautské sušenky.

„Není to zrovna Cheyenne Mountain,“ poznamenala Julie, když znovu zazvonila.

„Já ti nevím. Koukni na tu holku se sušenkama.“

„Je roztomilá.“

„Až moc roztomilá. Sleduje nás. Vsadím se, že je to ÚPKM střelec v utajení.“

„Ty copánky to hned provalily,“ souhlasila sarkasticky.

„Musíš uznat, že je to pěkně aerodynamickéj účes.“

„V jejím věku jsem ten styl milovala.“ Julie vzdala zvonění a pořádně na dveře zabušila. Dokonce to ani nebyly kovové bezpečnostní dveře, ale jen obyčejná překližka. Kdybych neměl nohu v plastové dlaze, vykopnul bych je na první pokus.

V Novém Mexiku jsme měli tým. Jak Julie správně poznamenala, nebyl žádný důvod, proč jsme nemohli požádat je a ušetřit si cestu. Když to říkala, tak se mi to samozřejmě nepokoušela nijak rozmluvit. Myslím, že jsme oba potřebovali něco dělat.

Roleta v nejbližším okně se pohnula, když se na nás někdo kouknul. Žaluzie se hned zavřely.

„Doufám, že to není Franksova představa humoru a nežije tu něco strašného,“ zabručela Julie.

„Jestli tu máme umřít, jsem rád, že mým posledním aktem vzdoru bylo přesvědčení Moshe, aby si nechal vytetovat firemního smajlíka.“

Ozval se zvuk odemykajícího se zámku a dveře se pootevřely. Uvnitř byla tma. Dokázal jsem rozeznat jen část obličeje a jedno oko. Dveře jistil řetízek, což bylo dost ubohé bezpečnostní opatření proti stočtyřicetkilovému chlapovi jako já. Dveře musely být ještě tenčí, než jsem si myslel, protože nás přes ně slyšel. „Vy znáte agenta Frankse?“

„Párkrát jsme se potkali,“ odpověděla Julie, která nechtěla přiznat, že jsme se setkali s monstrem, za které Fonasil nabízel čtvrt miliardy. „Je tohle –“

„On tady není, že ne?“ Chlap uvnitř zněl mladě, ale funěl, jako by byl tlustý a potřeboval inhalátor. Pokusil se natočit hlavu, aby

přes škvírku viděl i za mě. „Agent Franks mě děsí. Nechci mít žádný problémy.“

„Neviděl jste poslední dobou zprávy? Franks je indisponovanej. Poslouchejte, pane, bylo nám řečeno, že nám můžete s něčím pomoci.“

Chlap přestal s marným pátráním po Franksovi na dost dlouho, aby si mohl lépe prohlédnout moji ženu. „Počkat... nejste Julie Shacklefordová?“

„To jsem.“

„Ta Julie Shacklefordová?“

Kolik mohl znát Julií Shacklefordových? „Ano, to budu já.“

„No to snad není možný!“ Rychle zavřel dveře, zacinkal sundávaný řetízek a pak se dveře otevřely dokořán. „Jsem váš velkej fanoušek!“

Málem jsem spadl z terasy. Měl jedno oko. Tím nemyslím, že měl jen jedno a to druhé mu chybělo. On měl jedno obrovské oko uprostřed velké a trochu zdeformované hlavy.

„Vy jste kyklop,“ prohlásila klidně Julie.

Přestože měl být děsivým monstrem z mýtů a legend, jen tak tam stál a přihloupě se culil. Kyklop byl velký mohutný chlap, ale vysoký jen jako já. Na klasických obrázcích obvykle nosili bederní roušku a používali jako kyj kmen stromu. Tenhle na sobě měl chlupatý modrý župan, tepláky a jasně zelené Crocsy.

„Jsem váš největší fanda! No páni, nemůžu tomu uvěřit!“ Nadšeně spráskl ruce. „Jej!“

Na druhé straně ulice nás došla skautka. Správně podle mojí postavy uhodla, že bych byl ochotný nakoupit tolik sušenek Samoa, kolik sám vážím, kdybych k tomu měl příležitost. Když zahlédla kyklopa, upustila své Thin Mints a utekla, jako by jí za patami hořelo.

„Jejda! Sousedi by mě neměli vidět bez přestrojení. Mohl bych přijít o výjimku.“ Kyklop měl velké koňské zuby. „No dobře, pojd'te dál. Pojd'te dál!“

S Julií jsme si vyměnili pohledy. Kyklopy měli být vzácní drsní obři, kteří odnášejí hrdiny do svých temných jeskyní, kde si z nich udělají svačinku. Tenhle byl tak legrační zjev, že jsem ani neměl nutkání vytáhnout pistoli. Netuším, kdy naposledy kyklop

dělal problémy nebo kdy za něj naposled nějaký Lovec inkasoval z Fonasilu. Před desítkami let? Různí profesori je považovali za vyhynulé.

Julie pokrčila rameny. *Proč sakra ne?* Vešla do domu. Povzdechl jsem si a následoval jsem ji.

S výjimkou spousty komiksových plakátů na stěnách vypadal vnitřek domu úplně normálně. Kyklop měl rozježené vousy, ale zdálo se, že mu vyrůstají jen z krku. Soudě podle oranžového prachu na něm a pytlíku na gauči se právě cpal Cheetos. Na televizi bylo zapauzované anime.

Když jsme vešli, zavřel za námi a zamkl dveře.

„Je mi vážně ctí. Jsem Poly. Vítejte v Albuquerque.“

„I já se s tebou ráda setkávám, Pauly.“

„Ne, Poly. Celým jménem Polyfemos. Omlouvám se, že tak vyšiluju. Mám v domě Julii Shacklefordovou!“

„Kyklopa jsem zatím nepotkala,“ řekla zdvořilým tónem Julie.

„Neměli byste bejt obři?“ zeptal jsem se. Julie na mě okamžitě vrhla pohled *nepokaž to*. Nemohla mi to přece vyčítat. Jen mě zajímalo, jestli jsme nenarazili na kyklopiho liliputa.

„To o těch obrech je nenávisťnej a nepřesnej stereotyp, co existuje jen kvůli tomu, že staří Řekové byli rasisti. A taky byli mrňaví. Všechno je relativní.“ Otočil se zpátky k Julii. Přisáhám, že ten kyklop dostal nefalšovaný fandovský záchvat. Skoro nám tam omdlel. „Nikdy jsem nikoho z LM nepotkal, natož takovou legendu. Znáte Mila Andersona? Božíčku... samozřejmě, že znáte Mila Andersona!“ Pak se tím velkým želatinovým okem podíval na mě. „A vy budete Owen Pitt.“

„To jsem já.“

Poly pokrčil rameny. „Vy jste taky dobrej... myslím.“

Auvajs.

„Nevadí, když se zeptám, jak toho o nás tolik víš, Poly?“

„Většinou sledování na dálku a zprávy ÚPKM, ale ve skutečnosti jste ještě hezčí.“ Kyklop polkl a začal se červenat. „Omlouvám se. To asi nebylo moc zdvořilé.“

„To je v pořádku,“ řekla rychle Julie. Já chtěl namítnout, že není, ale ona pokračovala: „Sledování na dálku? To pro ÚPKM děláš?“

„Většinou. Nejradši mám, když po mně chtějí prohlédnout záznamy, kde jste vy. Je to lepší než Netflix. Jste nejlepší!“

Julie přikývla. Tohle začínalo být trapné. „Díky.“

„Chytili mě, ale agent Myers mi zařídil provizorní výjimku z Fonasilu, protože můžu vidět věci, které lidi nevidí. Platí mi, abych se díval na fotky a popisoval je. Je to super práce. Určitě o dost lepší než bydlet v jeskyni a krást kozy. A pomáhám hrdinům!“ Zněl vážně hrdě, když se kolébavě vydal do chodby. „Pojďte za mnou. Ukážu vám to.“

Jedna stěna chodby byla plná filmových plakátů. Druhou stranu zabíraly akční figurky v neotevřeném původním balení. Budu muset Polyho seznámit s Tripem. Budou spolu vycházet skvěle. Asi hned založí tradici víkendových herních nocí.

„Co jsi myslel tím pomáháním hrdinům?“ zajímalo Julii.

„Agenta Myerse a jeho lidi. Jsou vážně hodní. No, s výjimkou Frankse. Pochopitelně. Ten je trochu debil. Byl jsem zavřený ve vězení se spoustou strašnejch monster a lidi tam experimentovali s mým mozkiem. Ti vůbec nebyli hodní. Dokonce vyhrožovali, že mi vdolnou oko. Věřili byste tomu? Ale po tý velké trhlině v Alabamě před dvěma roky agenta Myerse napadlo, že bych jim mohl pomoci, a uprostřed noci mě z vězení odvedl. Od té doby jsem tady.“

„Proč to udělal?“

„Protože kykloповé vidí věci, který lidé nevidí. Proto nás moc nezůstalo. Jakmile to lidé zjistili, začali nás unášet. Většina našich není tak nápomocná a milá jako já, tak jim lidi začali vysávat oči a dělali z nich drogy, který dávali jiným lidem, aby získali naše schopnosti. Nikdy to nedopadlo dobře. Lidský oči jsou moc slabý. Když zkoušeli dálkový vidění, začala jim z očí stříkat krev.“

„Fuj.“ A já si vždycky myslel, že konspirační teorie ze studené války o sledování na dálku jsou jedna velká blbost. Zastavili jsme se, na jedné straně zamčené dveře, na druhé koupelna. Umyvadlo bylo plné tub krému proti akné. „Co vlastně vidíš?“

„Třeba mi řeknou, že je tu trhlina, a já zvládnou nakouknout na druhou stranu. Nebo se něco stane, oni to vyfotí satelitem, agent Myers mi to přiveze a já se na ty fotky podívám a řeknu mu, co všechno tam nevidí. Jako duchy, nebo co si lidé na fotce povídají.“

„Ty umíš *vidět* rozhovory? V minulosti?“

„Někdy. Byl vždycky nadšenej, když se mi to povedlo. Agent Myers nebo někdo z jeho lidí mě vždycky jednou za čas zkontrolují, ale s nikým dalším z vlády mluvit nesmím. Agent Myers říká, že bych se tak mohl dostat do problémů.“

Vypadalo to, že Polyho neschovává vláda, ale že ho před vládou naopak schovali. Unesl Myers Polyho z STFU? Vzhledem ke skromnému ubytování jsem měl dojem, že půjde o jednu z Myersových neoficiálních operací. Chudák kyklop ani nevěděl, že je jeho dobrodinec po smrti.

„Můžeš odsud odejít?“ zeptal jsem se.

„Ne.“ Poly si vytáhnul nohavici tepláků a ukázal kotníkový bezpečnostní náramek. „Můžu jít na dvorek nebo k poštovní schránce, ale pokaždý musím být zamaskovaný. Venkovní svět pro mě končí u poštovní schránky... Ale s váma mluvit můžu, že jo? Chci říct, že vy jste opravdová Julie Shacklefordová, pro lásku Diovu!“

„Určitě,“ potvrdila Julie. Byla to hodná ženská a já věděl, že se asi cítí provinile, že teď Myersova kyklopiho nerda využívá.

Poly otevřel dveře. V rohu místnosti byl rýsovací stůl. Stěny od podlahy po strop kompletně pokrývaly mapy, většinou klasicky tištěné, ale některé byly zjevně nakreslené ručně. Svou jednoduchostí působily až dětsky, terén zastupovaly obrázky a jména z hrubých písmen vypadala spíš nakreslená než napsaná.

„Omlouvám se, kreslení mi moc nejde.“ Poly zamával prsty. Vypadaly jako tlusté buřty. „Nevidím všechno, co dírami ve světě projde, ale někdy je zahlédnu, a když si jich všimnu včas, Myersovi to vždycky udělá velkou radost. Lidé si myslí, že mít dvě oči je lepší, ale vaše oči nestojí za nic. Prostorové vidění není tak důležitý. Dvě oči, ale jen jeden svět. Kyklopy mají jedno oko, ale vidí najednou dva světy. Je to obrácený. Vy vidíte jen to, co je před váma. Kyklopy sice vidí rozmazaně, ale do velké dálky, skrz stěny, na druhou stranu světa a někdy i skrz čas, když se fakt pořádně soustředíme.“ Poly se na mě podíval a zazubil se. Přední zuby měl velké jako bobr. „Poznám, že vy o sledování napříč časem už něco víte, že ano, Owene Pitte?“

„Jo, něco málo jo.“

Julie vytáhla mobil a začala mapy fotit. Polymu to nevadilo. Všiml jsem si na nedaleké hromádce mapy Las Vegas a šel jsem k ní. Kolem Posledního draka byl nakreslený kruh.

„Agent Myers řekl, že na to místo se mám soustředit opravdu pořádně, aby tamtudy nic neproklouzlo.“

Vedle visela jedna ručně nakreslená mapa. U černého X bylo napsáno „Poslední drak“. Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomil, že tohle místo na Zemi není. Terén zastupovaly nesmyslné škrábanice a místní názvy hatmatilka. „Julie, pojd' se na něco kouknout.“

„Tam se kasino přesunulo na špatné místo, odkud přicházejí noční můry,“ vysvětloval Poly. „Je mezi světy. Víím, že jste tam oba byli. Vůbec se mi nelíbí, když se tam musím dívat. Je to smutný a děsivý místo a všechno, co tam žije, je zlý a hladový. Máte štěstí, že jste se odtamtud dostali.“

Pro tohle jsme si přišli. „Všichni jsme se ven nedostali. Pár přátel tam zůstalo. Vííte, co se s nima stalo?“

Kyklop zakýval hlavou tak silně, až se mu rozhoupala dvojitá brada. „Uvázli tam, ale několik už jich zemřelo. Teď jich žije jen sedm.“

„Sedm je stále naživu?“ Julie se na mě nevěřičně podívala.

„Zaručeně, Julie Shackelfordová. Dveře jsou zavřené, tak už na ně nevidím, ale lidské životy svítí. Agent Myers jim říkal uhlíky. Lidé na tom špatném místě jsou jako jiskry ve tmě. Díky tomu víím, že sedm správnáků ještě žije.“

Věřil jsem mu. Bylo to jako rána do žaludku. Někdo přežil, ale nemohli jsme jim pomoci. Tím to bylo ještě horší. „Můžeš se podívat, co dělají? Našli si místo, kde se dá schovat? Jsou v bezpečí?“

„Je mi líto.“ Kyklop pokrčil mohutnými rameny. „Je to jako okno. Když je otevřené, vidím dobře. Když se zatáhnou žaluzie, vidím procházet světlo, ale nevidím, co děje. Až se trhlina otevře znovu, tak bych se tam podívat mohl.“

Julie zírala na mapu říše nočních můr. „Co budeme sakra dělat?“

Myers kyklopa pověřil, aby dohlížel na trhliny. Stálo to za pokus. „Až se otevře znovu... Poly, znáš nějakou jinou cestu do říše nočních můr?“

Zavrtěl hlavou, že ne. Jeho velké rosolovité oko se při tom po-

hybu zavlnilo. Trochu se mi zvedl žaludek. „Nemůžu najednou sledovat celý svět. To by byla hloupost. Ta místa vidím, jen když se na ně hodně soustředím, a kam se mám dívat, mi říká agent Myers. Předpokládám, že se neustále otevírají malé škvírky, skrz který prochází menší noční můry, ale nic, přes co by se dokázal protáhnout člověk. No, i když... ne. Zapomeňte na to.“

„O co jde, Poly?“ pobídla ho jemně Julie.

„Je tu jedno místo, který se otevírá každé rok, když jsou hvězdy ve správné poloze, ale je moc děsivý, dokonce i pro Julii Shackelfordovou a LM. Když tam půjdete, všichni umřete a to by mě hrozně mrzelo.“

Chystal jsem se něco říct, ale Julie zavrtěla hlavou. *Jasně. Diplomacie.* Já byl příliš netrpělivý a tlačil jsem na pilu, ale na druhou stranu jsem nebyl tak namyšlený, abych to nepřiznal. Měl jsem nepříjemné tušení, že kdybych Polyho vyslyšel já, tak daleko bychom se nedostali.

„To je v pořádku, Poly. Budeme opatrní.“

„Já nemám moc přátel. Všichni ostatní kyklopopové jsou pryč. Agent Myers je můj přítel, ale má moc práce a nemůže mě navštěvovat moc často. Mohla byste být má přítelkyně, Julie Shackelfordová, ale pokud tam půjdete, tak umřete a my nemůžeme být přátelé, když jste mrtvá.“

V tom se mýlil. Já měl spoustu přátel, kteří byli mrtví.

„Když nám to řekneš, neznamená to, že s tou informací uděláme něco nebezpečného. Jen to chceme pochopit.“ Julie uměla být hodně trpělivá. Bude z ní skvělá máma. „Je to pro nás velmi důležité. Prosím?“

„Tak dobře.“ Poly byl viditelně nadšený. „Pojďte. Ukážu vám ‚Velký tajný projekt‘ agenta Myerse.“ Vyšel z kanceláře na chodbu. „Řekl mi, že když při sledování tohoto zloducha odvedu opravdu dobrou práci, sežene mi cosplay a zamaskovaného mě vezme na DragonCon. Chci tam jít v průvodu.“

Druhá ložnice byla zařízená podobně jako ta první, jen působila ještě přecpaněji, pokud to vůbec bylo možné. Celou jednu stěnu zabírala velká mapa světa. Pravděpodobně za to mohly různobarevné špendlíky, ale hned mi připomněla mapu, kterou jsme dávali dohro-

mady v hotelovém pokoji v kasinu na základě starších případů a informací od Lovců z celého světa. Všechno se to točilo kolem neznámé podzemní hrozby.

Julie si to uvědomila také. „Je to jako Earlova mobilizační mapa podzemních anomálií... Jsou tam vyznačený všechny, o kterých víme. Tady je jich ale mnohem víc než u nás.“

„Z hlíny vylézají věci a mají teď víc napilno. Agent Myers mi každé tejdén volá a upozorňuje mě na nové místo, které mám hlídat a říct mu, kdyby se tam něco objevilo. Už je jich tolik, že je skoro nestíhám kontrolovat. Agent Myers se snaží chovat sebejistě, ale já na něm poznal, že má strach.“

Byl tu barevný kód. Žluté špendlíky označovaly místa, kde se otevřely tunely nebo závrtý a v okolí zmizely celé vesnice. Jeden žlutý byl v oceánu na místě, kde čínské námořnictvo vybombardovalo podvodní město. Černý špendlík označoval jeskyně DeSoya a další byl na Novém Zélandě, kde jsme bojovali s Arbmunepem. Všude byly i zelené a bílé špendlíky a vše korunoval velký červený připínáček.

„Zelená jsou Fey. Ty jsou divný a nevypočítatelný. Černá jsou Starobyli. Z těch mě bolí oko. Agent Myers říkal, že na jejich stranu se nikdy dívat nesmím, protože bych z toho zešílel. Bílá je pro věci, kterými si agent Myers nebyl jistej.“

„A žlutá?“

„O těch toho agent Myers moc neví, jen že se tam ukázal stejnej symbol. Když se ukáže, moc dobře do té oblasti nevidím. Patří hodně špatný věci, která se probudila, když se rozbil čas.“

„Sakra.“

„Nevyčítej si to,“ uklidňovala mě Julie. „Kdybys ten artefakt nepozužil, lord Machado by vyhrál a stejně bychom byli všichni ztracený.“

„Ale i tak...“

„Různé barvy se navzájem moc nemusí,“ vysvětloval dál Poly. „Bojují se správňákama, ale taky mezi sebou.“

Věděl jsem, že náš osud je propletený s několika různými vesmírnými frakcemi, jen jsem to nikdy neviděl v tak přehledném barevném kódu. „Čím jsou tam místa zvláštní?“

„Na těch místech se o sebe otírají světy a rozmazávají se tam hranice. Někdy tam prochází monstra.“

„A to je jich tolik?“ Julii to trochu zaskočilo. „Chci říct, že víme, že k tomu dochází, ale tohle... tohle je šílený.“

Hlouček různobarevných špendlíků byl zapíchaný v Jasným spodku. Tomu bych věřil.

„Lidé jim říkají místa moci,“ dodal ochotně Poly. „Černá magie je tam silnější.“

„O tom už něco víme,“ zabručel jsem. „Co ten velký červený?“

„Toho se agent Myers bojí nejvíc. Musím ho kontrolovat každé den, jestli se tam něco neděje. Občas se tam na povrchu něco objeví, ale já si myslím, že to nejhorší se děje v podzemí.“

„Co je v tom podzemí, Poly?“ zeptala se Julie, když si velkou mapu vyfotila.

„Myslím, že konec světa.“ Z velkého rozechvělého oka stékala voda. Došlo mi, že Poly se rozplakal. Pak popotáhl. „Město monster. Žijou tam opravdu hodně zlé věci, možná ty úplně nejhorší, co chtějí všechno zničit. Agent Myers si myslí, že ten nejhorší tam ještě chvíli zůstane, ale kdyby odešel, mám mu hned zavolat. To kvůli němu se objevují žlutý špendlíky. On tam zkouší správnáky a učí se porážet hrdiny. Agentu Myerse děsí a on je nejstatečnější člověk, jakýho znám.“

Julie mu jemně sevřela rameno. „Bude to v pořádku.“ Zdálo se, že ho tím trochu uklidnila. „Co nám o té zlé věci můžeš říct?“

„Moc toho není. Špatně se na něj dívá. Jako by byl najednou na víc místech a vícrát na jednom místě. I když si myslím, že se od probuzení většinou drží tam. Pracuje pro něj ale spousta špatnejch věcí, který pořád odcházejí, slídí a dělají potíže.“

Kyklop buď byl opravdu nevinný jako děcko, nebo to byl ten nejlepší herec, ale pokud Myers zorganizoval jeho únos a schovával ho před Jednorozcem, tam na tom sledování muselo něco být.

„Tam na tom místě se otevírá cesta do říše nočních můr, že jo?“

Poly váhavě zvedl jeden tlustý prst, aby s ním ukázal, ale zarazil se. „Slíbíte mi, že tam nepůjdete?“

„Nebudu ti lhát. Tohle ti slíbit nemůžeme, Poly,“ řekla Julie. „Ale budeme opravdu hodně opatrní a uděláme vše, co půjde, abychom se vrátili. Hrdinové občas musí dělat nebezpečný věci, aby ochránili ostatní. To z nás dělá správnáky.“

„Věděl jsem, že budete stejně odvážná jako agent Myers.“ S tím Poly ukázal na mapu. Jak jinak, byl tam ten červený připínáček. „Je v Městě monster.“

Bylo hodně na severu, kousek od pobřeží Ruska. Přečetl jsem si jméno. „A do prdele.“ Sevřel jsem ruce v pěst. Podvědomě jsem odťáhl rty v zavrčení. Moje reakce musela Polyho vyplašit, protože o krok ustoupil.

„Co se děje, Owene?“

„Na tom ostrově mi zabili tátu.“

Když jsme s Julií jeli na letiště, stalo se něco vážného. Poslední dobou jsem zprávy nekontroloval, ale podle toho, jak se ostatní cestující v tichosti shromažďovali kolem televizních obrazovek, jsem poznal, že je to vážné a že se to vysílá živě.

Dokulhal jsem k davu. Nebyl jsem dost blízko, abych slyšel hlasatele, ale dokázal jsem přečíst text pod ním. Indie. Počet mrtvých neznámý, ale půjde o stovky lidí.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se nejbližší čekající pasažérky.

„Myslí si, že to byl požár v chemičce,“ odpověděla. „Jedovatý plyn vypálil celou vesnici. Taková tragédie.“

Video ukazovalo davy vyděšených lidí utíkajících o život. V pozadí nekontrolovatelně zuřil požár a hroutily se budovy.

„Asi to opravdu byla jen nehoda,“ zašeptala Julie.

„To doufám.“

Bylo hrozně něco takového říkat, ale tak už to chodilo. Když pracujete v našem oboru, je snadné podlehnout paranoie, že každá tragédie ve zprávách je krycí historka, která má utajit existenci monster. Ve skutečnosti k obyčejným tragédiím dochází každý den. Po cestě sem nás mohl srazit nákladňák. Nebo by naše letadlo mohlo spadnout po startu a byla by to jen zatracená smůla. Nepotřebujete k tomu monstra. A někdy město chytne plamenem a vyhoří rychle do základů, aniž by se do toho zapojily síly temnot.

Pak se však úhel kamery změnil, odklonila se od uprchlíků k úbočí nedalekého kopce, kde byl do kamene čerstvě vypálený obrovský symbol. Kamera se na něm na chvíli zdržela. Většina lidí by v tom viděla jen obyčejnou čmáranici. My věděli, že je to vizitka.

Julie si povzdechla. „Sakra. Tohle už ne.“

Někdo v CNN musel být zasvěcený, protože přenos okamžitě skončil. Přepnuli do studia, kde představili *chemika*, nepochybně placeného ÚPKM, který opakoval oficiální krycí historku od indické vlády.

Na chvíli jsem viděl rudě. Kolik lidí ještě musí umřít, protože jsem tu věc probudil?

„Jsi v pořádku?“ Julie mě zkusila vzít za ruku, ale já ji podvědomě zatnul v pěst.

„Nebudu, dokud toho hajzla nezastavím.“